

บทนำ
ก่อนขึ้นชื่อเรื่อง

8 บทละครของคนโง่

ล็อกนัมเบอร์ 00205

โปรดใส่ชื่อ: แก้วอะไรไม่ได้แล้วจริงๆ หรือ

มายูโกะ: ฉันขอโทษค่ะ

โปรดใส่ชื่อ: แน่ใจนะ ปล่อยไว้แบบนี้เธอจะกลายเป็นคนผิด

เต็มๆ

มายูโกะ: ฉันจะไปขอโทษทุกคนเองค่ะ

มายูโกะ: คิดว่าคงไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว

โปรดใส่ชื่อ: ปัญหานี้ไม่ใช่แค่ขอโทษก็จบ

โปรดใส่ชื่อ: และฉันไม่ได้กำลังโทษเธอ

โปรดใส่ชื่อ: ฉันกำลังบอกว่าควรหาทางแก้ปัญหา

มายูโกะ: ฉันเข้าใจค่ะ

มายูโกะ: แต่มันหมดทางแก้ไขแล้วจริงๆ

มายูโกะ: ด้วยกำลังของฉัน

มายุกะ: ขอโทษด้วยค่ะ
 โปรดใส่ชื่อ: อย่างนั้นหรือ เข้าใจล่ะ
 โปรดใส่ชื่อ: จะว่าไปนี่ก็ไม่ใช่งานหนักของเธอตั้งแต่แรกแล้ว
 โปรดใส่ชื่อ: ขอบใจที่อุตส่าห์พยายามมาจนถึงจุดนี้
 มายุกะ: ฉันทขอโทษค่ะ
 โปรดใส่ชื่อ: พอดีค่ะ ไม่ต้องขอโทษแล้ว
 โปรดใส่ชื่อ: ปัญหาที่เหลือให้ฉันจัดการเอง
 มายุกะ: คุณจะมีมือเองเลยหรือคะ
 โปรดใส่ชื่อ: ถ้าฉันทำเองได้คงทำไปตั้งแต่แรกแล้ว
 โปรดใส่ชื่อ: ฉันทำไม่ได้ ดังนั้นฉันจะหาทางอื่น
 มายุกะ: ?
 โปรดใส่ชื่อ: ถึงมันจะลงเอยด้วยดี แต่ผลลัพธ์ที่ได้
 โปรดใส่ชื่อ: คงไม่เป็นไปตามความคาดหวังของเธอหรอกนะ

ลึอกนัมเบอร์ 00209

ฉัน • เอง • จ้า ♪: เสียใจด้วยนะ
 โปรดใส่ชื่อ: ไม่เป็นไรค่ะ
 โปรดใส่ชื่อ: สถานการณ์บังคับให้เป็นแบบนี้เองค่ะ ช่วย
 ไม่ได้
 ฉัน • เอง • จ้า ♪: แต่รุ่นน้องที่น่ารักเอ่ยปากขอร้องมา
 ทั้งที ยิ่งไงก็ต้องหาทางช่วยเนอะ
 ฉัน • เอง • จ้า ♪: โดยเฉพาะเรื่องนี้...
 ฉัน • เอง • จ้า ♪: ข้อจำกัดเรื่องเวลากับระยะห่าง

10 บทละครของคนโง่

คงทำอะไรไม่ได้แล้วจริงๆ

โปรดใส่ชื่อ: เอ๋อ

โปรดใส่ชื่อ: พอจะรู้จักคนอื่นบ้างมั๊ยคะ

โปรดใส่ชื่อ: ที่พอจะแก้ปัญหานี้ได้

ฉัน • เอง • จ้า ♪ : คนอื่นเหรอ

ฉัน • เอง • จ้า ♪ : อืม

ฉัน • เอง • จ้า ♪ : ...

โปรดใส่ชื่อ: รุ่นพี่?

ฉัน • เอง • จ้า ♪ : ZZZ...

โปรดใส่ชื่อ: รุ่นพี่

ฉัน • เอง • จ้า ♪ : ล้อเล่นจ๊ะ

ฉัน • เอง • จ้า ♪ : มีอยู่คนหนึ่ง ฟังพาไม่ได้เท่าไร แต่

อาจช่วยวิ่งเต้นแก้ปัญหานี้ให้ได้

ฉัน • เอง • จ้า ♪ : ถ้ารู้จักใช้

ล็อกนัมเบอร์ 00214

โปรดใส่ชื่อ: ว่าไง

L: ฉันจะไปแน่นอนค่ะ!

L: พิมพ์ผิดไปหน่อย ฉันจะไปค่ะ

โปรดใส่ชื่อ: ถ้าเธอตกลงอย่างนั้น ฉันเองก็ยินดี

โปรดใส่ชื่อ: เรื่องเวลากับสถานที่ ฉันจะติดต่อไปอีกที

L: ฉันจะตั้งตารอนะคะ

L: ฉัน

L: ฉันทัน

โปรดใส่ชื่อ: คิดว่าเธอน่าจะรู้อยู่แล้ว

โปรดใส่ชื่อ: เวลาพิมพ์ไม่ต้องกดปุ่ม Shift ค้างไว้

โปรดใส่ชื่อ: กัดเฉพาะตอนจะพิมพ์อักษรที่ต้องการก็พอ

L: เฮ้ เหยอคะ

L: เอ๋ เหยอคะ

L: อี๊ะ จริงด้วยค่ะ

โปรดใส่ชื่อ: ถ้าอย่างนั้นขอฝากด้วยละ

โปรดใส่ชื่อ: จริงสิ ไหนๆ แล้ว

L: ค่ะ?

โปรดใส่ชื่อ: ชวนเพื่อนมากก็ได้นะ อิม อีกลักสามคนกำลังดี

L: จะดีเหยอคะ

โปรดใส่ชื่อ: ถ้าจำไม่ผิด เธออยู่ชมรมวรรณกรรมคลาสสิกใช่

มัย

โปรดใส่ชื่อ: ถ้าเธอจะชวนเพื่อนชมรมมาด้วย ฉันทันเองก็ยินดี

12 บทละครของคนใจ

บทที่ ๑
ไปดูหนังรอบทดลองฉายกันเถอะ

สวรรค์ไม่ได้สร้างคนให้อยู่เหนือคน ไม่ได้สร้างคนให้อยู่ใต้คน และสวรรค์สร้างทุกคนขึ้นมาอย่างเท่าเทียม ไม่มีใครได้รับพรสวรรค์เหนือกว่ากัน ถ้าคิดทั้งสองนี้เชื่อได้จริงก็ได้เวลาสังคายนาสวรรค์ใหม่แล้ว เพราะไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าปัจจุบันคุณค่าของคนต่างกันอย่างออกไปตามพื้นเพ และคนที่มีพรสวรรค์เหลือล้นกว่าชาวบ้านก็มีอยู่จริง ขณะที่คนธรรมดาอย่างพวกเราได้แต่มองตาละห้อยด้วยความอิจฉาและแอบสงสัยว่าตัวเองจะมีพรสวรรค์อะไรซ่อนอยู่บ้างมั๊ย คิดแล้วช่างว่างเปล่าเสียจริง

ช่วงปลายปิดเทอมฤดูร้อน ผมออกความเห็นแบบนั้นกับเพื่อนเก่าที่ชื่อฟุคุเบะ ซาโตชิระหว่างทางไปโรงเรียน อีกฝ่ายได้ยินแล้วพยักหน้าอย่างแรงพลางออกความเห็นในเชิงเห็นด้วย

"ใช่เลย ฉันเองก็ใช้ชีวิตเป็นฟุคุเบะ ซาโตชิมาตั้งสิบห้าปี ยังไม่เจอพรสวรรค์ฟ้าประทานอะไรในตัวเลย แอบหวังอยู่เหมือนกันว่าพรสวรรค์ของตัวเองอาจแค่ผลิบานช้า แต่จนป่านนี้ฉันก็ยังไม่ค้นพบ

14 บทละครของคนใจ

ความสามารถพิเศษของตัวเองสักที สงสัยคงต้องเลิกหวังแล้วล่ะ"

"เอาเถอะ บางทีมันอาจไม่ใช่เรื่องน่าอิจฉานักหรอก เพราะพวกมีพรสวรรค์ก็อาจโหยหาชีวิตแบบคนธรรมดา แต่ไม่มีทางสมหวังเหมือนกัน"

"โฮทาโร่อยากใช้ชีวิตแบบคนธรรมดาเหรอ ... ถ้าเป็นโฮทาโร่จะคิดอย่างนั้นคงไม่แปลก"

จากนั้นซาโตชิยังเสริมขึ้นมาลอยๆ

"แต่ไม่รู้ว่าคุณสุดท้ายโฮทาโร่จะสมหวังหรือเปล่า"

ผมทำหน้างงเพราะไม่เข้าใจความหมาย ซาโตชิยังผูกยิ้มแบบมีเลศนัย

"ฉันรู้ว่าฟุคุเบะ ซาโตชิไร้ซึ่งพรสวรรค์ แต่คงต้องรอเวลาอีกสักพักถึงจะชี้ชัดได้ว่าโอเรกิ โฮทาโร่เป็นเหมือนกันหรือไม่"

"หา?"

ซาโตชิขบพุดติดตลก ผมเลยลังเลนิดๆ ว่าควรเชื่อคำพูดของหมอเน่จริงจังหรือเปล่า และมีอยู่สองประเด็นที่ยากแย้ง ประเด็นแรกคือ

"แต่ฉันว่านายถูกตัวเองไปหน่อยมั้งที่มองว่าตัวเองเป็นคนธรรมดา คนทั่วไปมีความรู้รอบตัวสูงนายได้ที่ไหนล่ะ"

อีกฝ่ายยกไหล่

"มันก็จริง เรื่องนั้นฉันภูมิใจในตัวเองอยู่พอสมควร แต่ถึงทุ่มพัฒนาความสามารถด้านนั้นไปก็เชื่อว่าจะช่วยให้อัจฉริยะในใจหายปัญหาได้ ถ้าพึ่งความรู้รอบตัวอย่างเดียวไม่มีประโยชน์อะไรหรอก"

จะจริงหรือ

เอาเถอะ อีกเรื่องที่ผมอยากโต้แย้งก็คือ

"ถ้านายบอกว่าฉันไม่ใช่คนธรรมดา ก็แปลว่านายคุณไม่เป็นเลย"

"ฉันยังไม่ทันบอกเลยว่านายไม่ใช่คนธรรมดา แต่ต้องรอเวลาอีกสักพักถึงจะชี้ชัดได้"

"ไม่เห็นจำเป็นต้องรอเลย"

"ถ้าจะถามว่าความจำเป็นอยู่ตรงไหน..."

ซาโตชิแกลังก์ทำท่าครุ่นคิดเล็กน้อยแล้วชี้ไปทางโรงเรียนมัธยมปลายคามิยามะที่เริ่มเห็นอยู่ลิบๆ

"ก็ต้องบอกว่าอยู่ตรงนั้นไง"

"ในอาคารเรียน?"

"ไม่ใช่อาคารเรียน แต่เป็นห้องธรณีวิทยา...เรื่องที่น่ายัคิด 'เฮียวกะ' เมื่อคราวก่อนได้นับว่าน่าทึ่งมาก บอกตามตรง ฉันนึกไม่ถึงด้วยซ้ำว่านายมีความสามารถแบบนั้นด้วย ดังนั้นฉันต้องจับตามดูไปอีกสักพักกว่านายในมุมนั้นจะไปได้ไกลถึงไหน แล้วฉันถึงจะตอบได้ว่านายใช่คนธรรมดาหรือไม่"

คดีเฮียวกะที่อีกฝ่ายพูดถึงนั้น แม้จะเรียกว่าคดี แต่มันไม่ใช่อาชญากรรมและไม่ถึงกับเป็นอุบัติเหตุอะไรด้วยซ้ำ เฮียวกะคือชื่อหนังสือรวมบทความของ 'ชมรมวรรณกรรมคลาสสิก' หรือกลุ่มกิจกรรมไม่รู้เป้าหมายที่ผมกับซาโตชิเข้าร่วมอยู่ ทำไมจึงเอาชื่อประหลาดแบบนี้มาตั้งเป็นชื่อหนังสือรวมบทความนะหรือ มันมีเหตุผลที่ต้องอธิบายกันยาว และเหตุผลที่ว่ามันยังสร้างความวุ่นวายให้ผมอีกสารพัดตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา ระหว่างนั้นผมยังสร้างผลงานเอาไว้ในระดับหนึ่ง และซาโตชิคงกำลังหมายถึง 'ผลงาน' ที่ว่า

ซาโตชิยื่นถึงความหลัง

16 บทละครของคนใจ

"คนที่โชคดีนั้นได้คือโฮทาโรนั้นแหละ"

"ฉันไม่ได้ทำอะไรยิ่งใหญ่ถึงขั้นโชคดีสักหน่อย ที่สำคัญ มันก็แค่ความบังเอิญ"

"ความบังเอิญนั้นหรือ โฮทาโรจะมองตัวเองเป็นยังไงฉันไม่สนใจมันสำคัญที่ฉันจะมองนายยังไงต่างหาก"

อีกฝ่ายพูดเหมือนอวดเบ่งหน้าตาเฉย แต่ผมชินกับวิธีพูดแบบนี้แล้วจึงไม่ถือสา

ฟุคุเบะ ซาโตชิเป็นทั้งเพื่อนเก่าและคู่ปรับที่กินกันไม่ลงของผม หมอนี่รูปร่างจัดว่าเตี้ยเมื่อเทียบกับเด็กหนุ่มทั่วไป ตัวผมมซีดจนมองแต่ไกลแล้วชวนให้เข้าใจผิดว่าเป็นผู้หญิง แต่ความจริงเป็นคนใจเด็ดมาก มุ่งแสวงหาแต่สิ่งที่ตัวเองสนใจและผลึก 'สิ่งจำเป็น' อย่างอื่นทิ้งโดยไม่สะอึกสะเทือน แววดากับปากมักอมยิ้ม เขาชอบสะพายกระเป๋าเป้าย่ำไปไหนมาไหนด้วยตลอด

เจ้าตัวปลิ้นเอ่ยขึ้นพลางเหวี่ยงกระเป๋าเป้าย่ำหมุนตัว

"ว่าแต่ตอนนี้ก็โหมงแล้ว"

"ดูนาฬิกาตัวเองไม่เป็นหรือไง"

"มันอยู่ในนี้ ฉันขี้เกียจหยิบออกมา"

ซาโตชิตอบพลางตบกระเป๋าเป้าย่ำ ปกติหมอนี่ไม่ค่อยใส่นาฬิกาข้อมือ แต่จะอาศัยดูเวลาจากโทรศัพท์มือถือแทน

"ขี้เกียจเนี่ยนะ นั่นมันข้ออ้างประจำของฉันต่างหาก"

"ไอ้ที่ว่า เรื่องไหนไม่จำเป็นก็ไม่ทำ เรื่องไหนจำเป็นก็ลงมือทำทันที' นะหรือ"

ซาโตชิหยิบยิบกคติในการใช้ชีวิตของผมขึ้นมาล้อแล้วหัวเราะ ผมมองนาฬิกาข้อมือตัวเองพลางพูดแก้

"เรื่องไหนจำเป็นก็ทำให้เสร็จโดยเร็วที่สุด' ต่างหาก...นี่สิบโหมง"

กว่าแล้ว"

"ไม่เห็นต้องจำให้ถูกเป๊ะเลย ถ้าเป็นคิตที่ยอดเยี่ยมยิ่งใหญ่มากก็ว่าไปอย่าง ว่าแต่นี้สิบโมงแล้วเรอะ งั้นรีบหน่อยดีกว่า ถ้าพวกเราไปสาย คุณจิทันตะคงไม่ว่าอะไรหรอก แต่มายากะเนี่ยสิหนักแล้ว"

เรื่องนั้นผมค่อนข้างเห็นด้วย อิบาระ มายากะน่ากลัวมาก เวลาอารมณ์เสีย แต่ไม่รู้เจ้าซาโตชิจะรู้หรือเปล่าว่าจิทันตะ เอะเองก็น่ากลัวไม่แพ้กัน ผมเร่งฝีเท้าตามอีกฝ่ายที่เริ่มจ้ำจ้าว

หลังจากหยุดรถสัญญาณไฟแล้วข้ามถนน พวกเราจึงเริ่มมองเห็นประตูโรงเรียน โรงเรียนคามิยามะยังคงนิ่งงันไปด้วยเด็กนักเรียนทั้งที่เป็นช่วงปิดเทอมฤดูร้อน

ทั้งลานกว้างและภายในอาคารเรียนมีแต่เด็กนักเรียนในชุดไปรเวตและเครื่องแบบเดินขวั๊กไชว เสียงประสานจากชมรมดนตรีดังแว่วมา มุมหนึ่งของลานกว้างยังมีรูปปั้นขนาดยักษ์ถูกสร้างค้างไว้ และสมาชิกชมรมไหนไม่รู้กำลังซ่อมจากประลองดาบกันอยู่ ขนาดเป็นช่วงปิดเทอมฤดูร้อน แต่โรงเรียนคามิยามะยังมีเด็กนักเรียนมากันให้เทียบเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับงานวัฒนธรรมของโรงเรียนคามิยามะนั้นเอง

โรงเรียนคามิยามะมีนักเรียนอยู่ราวหนึ่งพันคน เป็นโรงเรียนธรรมดาไม่มีจุดเด่นอะไร นอกจากเรื่องมุ่งเน้นการเรียนต่อถึงระดับอุดมศึกษา กิจกรรมชมรมสายศิลป์ค่อนข้างคึกคัก และมีงานวัฒนธรรมโรงเรียนที่ยิ่งใหญ่มาก

ภายในโรงเรียนประกอบด้วยอาคารขนาดใหญ่สามหลังคืออาคารทั่วไปซึ่งมีห้องเรียนเรียงราย อาคารพิเศษซึ่งภายในมีแต่ห้องเรียนวิชาพิเศษ และสุดท้ายคืออาคารพลະ ชมรมวรรณกรรมคลาสสิกของพวกเราใช้พื้นที่ห้องธรณีวิทยา บนชั้นสี่ของอาคารพิเศษ

18 บทละครของคนใจ

ผมกับซาโตชิเดินผ่านลานกลางโรงเรียนซึ่งชมรมขับร้องประสานเสียง กับชมรมอะแคปเปลลากำลังตะเบ็งเสียงแข่งกัน คติในการใช้ชีวิตของผมก็อย่างที่ซาโตชิบอก 'เรื่องไหนไม่จำเป็นก็ไม่ทำ เรื่องไหนจำเป็นก็ทำให้เสร็จโดยเร็วที่สุด' หรือสรุปสั้นๆ ก็คือผมยึดหลัก 'ประหยัดพลังงาน' วิถีชีวิตของผมขัดแย้งกับพวกเขาเหล่านี้ที่ทุ่มสุดกำลังความสามารถให้กับงานวัฒนธรรมโรงเรียนหรือกิจกรรมนักเรียนอื่นๆ แต่ตอนนี้ผมไม่ยกคิดมากเรื่องความแตกต่างดังกล่าว

พวกเราลอดประตูทางเข้า เดินผ่านระเบียงเข้าไปยังอาคารพิเศษ ระหว่างทางยังเหลือบไปเห็นชมรมไหนไม่รู้เอาภาพเขียนขนาดยาวมาผิงแห้งที่ระเบียง จากนั้นจึงขึ้นบันไดรวดเดียวไปถึงชั้นสี่ เล่นเอาหอบเล็กน้อย เหงื่อไหลซึม เพราะตอนนี้ยังเป็นช่วงปลายฤดูร้อน ผมหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่อแล้วเดินเข้าไปในห้องธรณีวิทยา เสียงตำหนิแล่นมาทันที

"มาสาย!"

คนที่อุตุสำหทัยนั่งจกัารออยู่กลางห้องคืออิบาระ หนึ่งในสมาชิกชมรมวรรณกรรมคลาสสิก ผู้รับหน้าที่เป็นบรรณาธิการให้เสียวะหนังสือรวมบทความของชมรม และยังเป็นไม้เบื่อไม้เมาของผม

อิบาระ มายากะกับผมไม่ได้สนิทสนมกันมาก แต่ไม่รู้ทำไมจึงตัดกันไม่ขาดสักที สมัยประถมใบหน้าของเธอคือเป็นผู้ใหญ่นิดๆ แต่พอโตมาจนอยู่มัธยมปลายแล้วใบหน้ากลับยังเหมือนเดิมจนกลายเป็นคนหน้าเด็กไปเลย แต่เห็นหน้าตาอย่างนั้น ความจริงยัยนี้เป็นคนซีเรียสกับข้อผิดพลาดมาก ไม่เคยปรานีต่อความผิดของคนอื่น และกับความผิดของตัวเองยิ่งแล้วใหญ่ ส่วนสาเหตุที่ทำให้เธออารมณ์เสียอยู่นั้นคาดเดายากมาก วันนี้ชมรมวรรณกรรมคลาสสิกมีนัดรวมพลที่ห้องชมรมตอนสิบโมงนั่นเอง

อิวาระถามโดยยังยืนจังก่า

"ฟุคุจังมีอะไรจะแก้ตัวมั๊ย"

ซาโตชิตอบด้วยรอยยิ้มเกร็งๆ

"คือวันนี้ขี้จักรยานมาไม่ได้..."

"เรื่องนั้นก็รู้ล่วงหน้าแต่แรกแล้วไม่ใช่เหรอ"

อนึ่ง โรงเรียนคามิยามะอนุญาตให้นักเรียนขี้จักรยานมาโรงเรียนได้ในช่วงปิดเทอมฤดูร้อน แต่หลายวันนี้ลานจอดจักรยานปิดซ่อมบำรุงจึงนำจักรยานเข้าไปจอดไม่ได้

"หัดจริงจังกว่านี้หนอยได้มั๊ย ฟุคุจัง ต้นฉบับก็ยังไม่เขียนไม่เสร็จเลยไม่ใช่เหรอ"

ซาโตชิทำไม้ทำมือประกอบพลางแก้ตัวแบบฟังไม่ขึ้น

"ตะ...เดี๋ยวก่อนสิ มายากะ โหทาไรเองก็มาสายเหมือนกันไม่ใช่เหรอ"

เล่นโยนมาทางนี้เลยเธอ ทว่าอิวาระกลับปรายตามองมาทางผมแวบเดียวแล้วหันกลับไปหาซาโตชิ

"โอเวริกะยังไงฉันไม่สนใจแล้ว"

...อ้อ อย่างนั้นหรือขอรับ

ขอเสริมเกี่ยวกับอิวาระอีกสักเรื่อง ยัยนี้มีใจให้ซาโตชิอย่างไม่คิดปิดบัง แต่ซาโตชิกลับปายเบี่ยงมาตลอด ผมเองก็ไม่ว่ามันเป็นแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไรและเพราะอะไร

ยังไงก็ตาม ชมรมวรรณกรรมคลาสสิกประกอบด้วยสมาชิกสี่คนซึ่งล้วนอยู่ ม.4 ได้แก่ ผม ซาโตชิ อิวาระ และประธานชมรมที่ชื่อจิทันตะ เอรุ แต่จิทันตะยังไม่มาเหมือนกัน

"ใจร้ายจัง นี่มันสองมาตรฐานชัดๆ"

"ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย เลิกบ่นได้แล้วล่ะ"

ผมเอ๋ยแทรกทั้งคู่ซึ่งยังเถียงกันเรื่อยเปื่อย

"เฮ้ อิบาระ จิทันตะก็ยังไม่มาเหมือนกันนี่"

"แล้วไต่คว้าสองมาตรฐานนะ...หืม จิจังเหรอ นั่นสิ ยังไม่มา
สักที ซักเป็นห่วงแล้วสิ"

อืม ไม่ใช่สองมาตรฐานจริงๆ ด้วย ซาโตชิถึงกับปนอุบ

"ใช่สิ แบบนี้ต้องเรียกว่าสามมาตรฐานต่างหาก"

อิบาระพลอยหลุดหัวเราะผิดวิสัย

พูดไม่ทันขาดคำ จิทันตะก็เปิดประตูห้องอย่างเบามือและโผล่
เข้ามา

จิทันตะ เอรุ เด็กสาวผมดำยาว รูปร่างบอบบางสะอิดสะออง
ชวนให้นึกถึงคุณหนูที่ถูกเลี้ยงมาอย่างไรในหิน ซึ่งเจ้าตัวก็เป็นคุณหนู
ตัวจริงเสียจริงแห่ง 'ตระกูลจิทันตะมหาเศรษฐีที่นั่น' ที่ครอบครอง
ที่ดินเพาะปลูกแถบหนึ่งของเมืองคามิยามะ ทว่าดวงตากลมโตของเธอ
กลับดูขัดกับภาพลักษณ์กุลสตรีโดยรวม

หากจะบอกว่าอิบาระแลดูเป็นเด็กที่ภายนอก นิสัยอยากรู้
อยากเห็นไปซะทุกอย่างของจิทันตะก็นับว่าเหมือนเด็กไม่แพ้กัน
มีหน้าซำยังเรียกว่าเป็นเด็กได้ไม่เต็มปาก เพราะเธอมีความคิดอ่าน
เป็นระบบระเบียบจนยากที่จะรับมือ

นาฬิกาบอกเวลาสิบโมงครึ่ง จิทันตะโค้งศีรษะนอบน้อม

"ขอโทษค่ะที่มาสาย"

จิทันตะไม่ใช่คนเหลวไหล แม้ไม่ถึงกับระเบียบจัด แต่ก็นับว่า
แปลกที่มาสาย อิบาระคงคิดเหมือนกันจึงถามโดยไม่ตำหนิ

"เกิดอะไรขึ้น มีปัญหาอะไรหรือเปล่า"

"ค่ะ คือมัวแต่หารือกันนานไปหน่อย"

หารืออะไรละ ไม่อธิบายให้ละเอียดแล้วจะไปรู้เรื่องได้ยังไง

ผมยังไม่ทันเอ่ยแทรกจันทะก็พูดต่อ

"เอาไว้ฉันจะอธิบายทีหลังนะคะว่าหาหรือเรื่องอะไร"

ยัยนี้ต้องมีแผนอะไรอยู่แน่ ชักสังหรณ์ใจไม่ดีแล้วสิ

"หืม...เอาเถอะ งั้นพวกเราเริ่มกันเลย"

วันนี้สมาชิกชมรมวรรณกรรมคลาสสิกมาประชุมกันเรื่อง การพิมพ์เสี้ยววะ หนังสือรวมบทความของชมรมในงานวัฒนธรรม เพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับดีไซน์โดยรวม ไล่ตั้งแต่แบบอักษร ภาพแทรก เนื้อกระดาษ ฯลฯ ตัวผมไม่คิดออกความเห็นเรื่องพวกนั้นเลยว่าจะ 'ยกให้อิบาระตัดสินใจ' แต่ดูเหมือนเจ้าตัวจะไม่ยอม ด้วยเหตุผลที่ว่าในเมื่อลงขันและลงแรงเขียนต้นฉบับขึ้นมาแล้ว ผมก็มีทั้งสิทธิ์และหน้าที่ในทุกขั้นตอนการจัดพิมพ์ ใ้อผมไม่ได้ต้องการทั้งสองอย่างนั้นเลยด้วยซ้ำ แต่เอาเถอะ ไหนๆ ช่วงปิดเทอมฤดูร้อนก็ไม่มีอะไรทำ

อิบาระควักตัวอย่างกระดาษหลายแบบออกมาจากกระเป๋า

"แผ่นนี้เป็นกระดาษแพงที่สุดเท่าที่งบประมาณจะซื้อไหว ส่วนนี้คือแบบถูกที่สุด ต่างกันลิบลับเลยใช่ไหม ไม่ใช่แค่ความแตกต่างที่ตาเห็นนะ แต่การดูดีซึ่มหมึกก็..."

เธอเริ่มบรรยายทันที ซึ่งซาโตชิกับจันทะพากันตั้งใจฟัง มีผมทำหน้าที่ชั่งกะตายนอกคอกอยู่คนเดียว แต่ยังคงแกล้งทำเป็นฟังเพราะไม่อยากจะให้อิบาระอารมณ์บูด

การประชุมเรื่องการพิมพ์หนังสือจบลงอย่างรวดเร็วมีคนคิดใช้เวลาเพียงชั่วโมงกว่า อิบาระจดบันทึกข้อสรุปที่ได้แล้วรีบปากว่า จะแจ้งกับทางโรงพิมพ์ภายในวันนี้เลย การต้องผลักดันให้หนังสือออกมาเป็นรูปเล่มโดยไม่ผิดพลาดคงลำบากไม่ใช่เล่นเหมือนกัน สาธุ นะ อิบาระ

เวลาล่วงมาถึงเที่ยง ผมจะขอตัวกลับเลยก็ได้ แต่ผมตัดสินใจนั่งกินข้าวกล่องที่ซื้อมาเผื่อจากร้านสะดวกซื้อก่อน ว่าแล้วผมจึงคว้าอาหารกลางวันราคาไม่ถึงสิริร้อยเยนออกมาจากกระเป๋าสะพาย สมาชิกที่เหลือทั้งสามต่างหยิบอาหารของตัวเองขึ้นมาเช่นกัน

ซาโตชิโพล่งลอยๆ ะหว่างแกะฟิล์มใสห่อข้าวปั้น

"แล้วหนังสือรวมบทความน่าจะทำเสร็จเมื่อไร"

แน่นอนว่าคนที่รู้คำตอบที่ดีที่สุดคืออิบาระ เจ้าตัวไม่วยแหว่งว่าเรื่องแค่นี้หัดจำบ้างสิ จากนั้นจึงยอมให้คำตอบ

"ฉันอยากทำเล่มตัวอย่างให้เสร็จช่วงต้นเดือนตุลาคม เท่ากับว่าเล่มจริงจะพิมพ์เสร็จก่อนงานวันฉัตรกรรมแบบฉิวเฉียดเลย"

ตอนนี้ปลายเดือนสิงหาคมแล้ว ปิดเทอมฤดูร้อนจะสิ้นสุดลงในอีกหนึ่งสัปดาห์ พอถึงเดือนกันยายนและเปิดเรียนเมื่อไร การเร่งปั้นต้นฉบับคงยิ่งยากลำบาก ผู้ยึดมั่นในหลักประหยัดพลังงานอย่างผมไม่นิยมการผัดวันประกันพรุ่ง เพราะจะทำให้ประสิทธิภาพการทำงานด้อยลง ผมเลยอยากรีบจัดการให้เสร็จโดยเร็ว แต่จะว่าไปแล้วก็ยังมีเวลาเหลือเพื่อจริงๆ นั่นแหละ

เสียงพล็อดดังขึ้นทำลายสมาธิ จิทันตะกำลังเปิดฝากล่องข้าวปั้นเอง ขณะที่เหล่าเด็กสาวเพื่อนร่วมห้องของผมนิยมใช้กล่องข้าวไบเล็กจิ๋วชนิดไม่พอใส่ขนมด้วยซ้ำ กล่องข้าวของจิทันตะจัดว่าเด็กก็จริง แต่ปริมาณยังพอจะนับเป็นอาหารหนึ่งมื้อได้ ไหนจะมีทั้งฟูกิ¹ ต้ม ไข่เจียวชิ้นหนา และเนื้อสับปรุงรส

จิทันตะโพล่งถามขึ้นลอยๆ ก่อนหยิบตะเกียบขึ้นมา

"ช่วงบ่ายนี้ทุกคนมีกำหนดการจะไปไหนหรือเปล่าคะ"

คนไม่คิดจะทำอะไรอย่างผมมีเวลาเหลือล้นอยู่แล้ว ผมจึงส่าย

1 ฟูกิ พิซซอดชนิดหนึ่งอยู่ในวงศ์ทานตะวัน ไบและก้านอ่อนนำมารับประทานได้

ศึรชะเงียบๆ แทนคำตอบ อิบาระก็แสดงอาการแบบเดียวกัน

"ฉันต้องเอาข้อสรุปวันนี้ไปติดต่อโรงพิมพ์ แต่เอาไว้ช่วงเย็นก็ได้"

ซาโตชิหนึ่งคิดเล็กน้อย

"ฉันว่าจะไปช่วยงานที่ชมรมเย็บปักถักร้อย เพราะช่วงนี้แทบไม่ได้จับเข็มเลย และอยากโผล่หน้าไปที่คณะกรรมการนักเรียนด้วย แต่ไม่ใช่ถูกระงับด่วนอะไร"

พอได้ยินคำตอบจากทั้งสาม จิทันตะหน้าบานขึ้นมาจากที่รอยยิ้มของเธอทำให้ผมสังหรณ์ใจไม่ดีอย่างประหลาด อธิบายเหตุผลไม่ถูกเหมือนกัน แต่ประสบการณ์ในอดีตกำลังเตือนว่าเรื่องยุ่งยากกำลังจะตามมา

"ถ้าอย่างนั้นพวกเราไปดูหนังรอบทดลองฉายกันเถอะค่ะ!"

หนังรอบทดลองฉาย?

มันช่างเป็นคำที่ไม่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในตอนนี้อะเสียเลย หรือบางทีมันอาจมีที่มาที่ไปโดยที่ผมไม่รู้คุณเดียวก็น่าได้ ว่าแล้วผมจึงลองหันไปมองหน้าซาโตชิ อีกฝ่ายเอียงคองง บ่งบอกว่าไม่รู้เรื่องด้วยเช่นกัน

"จริงๆ ใ้หนังรอบทดลองฉายนั้นหมายถึงอะไร หนังภาพยนตร์หรือ"

"ค่ะ...เอ่อ ไม่สิ ไม่ใช่ภาพยนตร์ แต่เป็นหนังวิดีโอค่ะ"

หนังวิดีโอหรือ หมายถึงหนังที่ถ่ายโดยมือสมัครเล่นสินะ

"หนังของชมรมวิจัยภาพยนตร์หรือ"

จิทันตะสายศึรชะปฏิเสธ

"เปล่าค่ะ"

"งั้นก็คงเป็นชมรมวิจัยหนังวิดีโอ"

ซาโตชิคาดเดาไร้สาระ สายตาเย็นชาของผมกับบิบาอะรุุมจิก
ไปที่รอยยิ้มนั้น แต่เจ้าตัวไม่รู้สึกรู้สาตามเคย

"ชมรมแบบนี้มีจริงนะ ชมรมวรรณกรรมคลาสสิกยังมีเลย
นี่นา นับประสาอะไรกับชมรมวิจัยหนังสือดีโละ"

หมอนี่ชอบปล่อยมุกตลกเหลวไหลก็จริง แต่ทั้งหมดล้วนอยู่
ในกรอบซึ่งเจ้าตัวตั้งเอาไว้ว่า 'มุกอำต้องรีบขยับตบ อย่าทิ้งเชื่อไว้
จนกลายเป็นเรื่องหลอกลวง' ดังนั้นถ้าหมอนี่ยืนยันว่ามีชมรมแบบนี้
มันก็คงมีอยู่จริง ๆ ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลกเลย โรงเรียนคามิยามะมีชมรม
สายศิลป์อันหลากหลายอยู่แล้ว

ทว่าจิตันตะกลับยังส่ายศีรษะปฏิเสธการคาดเดาของเขา

"ไม่ใช่เหมือนกันค่ะ แต่เป็นนิทรรศการของห้องเรียน ผลงาน
ของนักเรียนชั้น ม.ห้า ห้อง F"

"หืม นิทรรศการของห้องเรียนอย่างนั้นหรือ"

"ฉันคิดว่างานวัฒนธรรมของที่นี่ไม่ค่อยมีห้องเรียนไหนจัด
นิทรรศการซะอีก เพราะส่วนใหญ่จะทุ่มเทให้กับงานของชมรมกัน"

จริงสินะ ขนาดในชั้น ม.4 ห้องของผมยังไม่มีใครพูดถึงเรื่อง
จัดนิทรรศการของห้องเรียนช่วงงานวัฒนธรรมเลย คงเพราะทุกคน
ทุ่มพลังให้กับกิจกรรมชมรมจนจัดนิทรรศการกันไม่ไหว คิดๆ ดูแล้ว
เจ้าซาโตชิที่สังกัดทั้งชมรมวรรณกรรมคลาสสิก ชมรมเย็บปักถักร้อย
และคณะกรรมการนักเรียนนี่นับว่าสุดยอดอย่างไม่เข้าท่าเลย

"เห็นว่าแผนงานนี้ริเริ่มโดยนักเรียนชมรมกีฬาชั้น ม.ห้า ห้อง
F ที่อยากมีส่วนร่วมในงานวัฒนธรรมโรงเรียนด้วยนะค่ะ คนรู้จัก
ของฉันที่อยู่ชั้น ม.ห้า ห้อง F เลยชวนไปดูหนังรอบทดลองฉายและ
ให้ช่วยออกความเห็น ทุกคนสนใจไปดูด้วยกันมั๊ยค่ะ"

"น่าสนุกดีแฮะ ฉันไปด้วยคน!"

ซาโตชิเห็นดีเห็นงามด้วยทันที เอาเถอะ มันก็เข้ากั้บรสนิยม
ของหมอนี่ดี

อิบาระนิ้วหน้าเล็กน้อยแล้วถาม

"ได้ถามมาหรือเปล่าว่าเป็นหนังแนวไหน"

"เออ ดูเหมือนจะเป็นหนังแนวลึกลับคะ"

"หนังมันเท็งทั่วไปสินะ งั้นฉันชักอยากไปดูแล้วสิ"

"อ้าว หรือว่ามายากจะไม่ชอบหนังอาร์ต"

"ถ้ามันเป็นผลงานของคนที่รักหนังจริงๆ...ฉันก็ไม่เกลียดหรอก"

อิบาระพูดถูก จะมีใครอยากดูหนังอาร์ตที่สร้างขึ้นจากแรงจูงใจ
เพียงเพราะ 'อยากมีส่วนร่วมในงานวัฒนธรรมกับเขาบ้าง' กันละ
ส่วนคำตอบของผม

อันที่จริงผมไม่ชอบดูหนัง บอกตามตรงเลยว่าไม่อยากไปดูเท่าไร
นัก ไม่ว่าจะมันเป็นหนังอาร์ตหรือหนังบันเทิงทั่วไปก็ตาม ไม่เข้าใจ
เหตุผลเหมือนกันว่าทำไมผมถึงไม่ชอบดู อาจเพราะเวลาในการ
ทำความเข้าใจกับหนังเรื่องหนึ่งถูกกำหนดเอาไว้ตายตัว ผมเลยไม่ค่อย
สบอารมณ์ สมัยก่อนผมยังเคยออกความเห็นแบบนี้ต่อหน้าเพื่อนที่
ชอบดูหนังและถูกวิจารณ์กลับมาว่า 'นายสูญเสียความสนุกของชีวิต
ไปครั้งหนึ่งแล้ว' แต่อย่างน้อยผมไม่ถึงขั้นเกลียดจนทนไม่ได้และ
ยังมีหนังเรื่องโปรดอยู่บ้าง แต่วันนี้...

ขอตัวกลับไปพักผ่อนดีกว่า

ผมกำลังจะอ้าปากตอบแบบนั้น แต่เสียงเรงร่าของจิตันตะ
แทรกขึ้นก่อน

"โผล่ออกไปที! ทุกคนจะไปดูด้วยกันใช่ไหมคะ"

"เปล่าหรอก คือฉัน..."

"อันที่จริงรุ่นพี่ที่ฉันรู้จักกำลังให้พาเพื่อนไปด้วยสามคน และ

บอกด้วยว่าสมาชิกชมรมวรรณกรรมคลาสสิกน่าจะกำลังดี"

ฟังกันบ้างเป็นมัย

ซาโตชิผู้ดยี่มชุกชนแล้วกระดิกนิ้วโป้งมาทางผม

"คุณจิตันตะ ไฮทาโรพยายามจะบอกอะไรอยู่แน่นะ"

"คุณโอเรกิจะไปดูด้วยกันใช่ไหมคะ"

อีก

"...คุณจะไม่ไปเหรอคะ"

เฮ้อ เป็นอย่างนี้ทุกที สงสัยผมจะแพ้ทางจิตันตะ ยังไม่ทันตอบก็เดาได้แล้วว่าต่อให้ตอบรับหรือปฏิเสธ สุดท้ายผมก็ต้องไปด้วยแน่นอนว่าถ้าผมปฏิเสธเสียงแข็ง เธอคงไม่บังคับฝืนใจ แต่ปัญหาคือผมไม่ได้นึกอยากปฏิเสธเสียงแข็งเนี่ยสิ

ผมได้แต่ยกไหล่ เอาเถอะ กลับบ้านไปก็ใช่จะมีอะไรอยู่

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)